

sin Legemsfejl. Paa en vis Maade havde hun af den Grund ondt af ham, ja hun troede endog, at hun helt vilde have kunnet overvinde sin Uvilje mod ham, dersom han ikke ogsaa havde haft de Øjne. De var smaa og staalgraa og havde allerede i hans Drengenaar haft et stærkt, ja voldsomt Blik, der gjorde hende utryg overfor ham.

Der gik over en halv Time, før Per kom. Han gjorde mange og — som det forekom Inger — underlig kejtede Undskyldninger; hvorpaa de to Herrer trak sig tilbage til hans Stue.

Undersøgelserne trak ud over flere Timer. Per bad derfor Hr. Brück blive der til Aften, og denne tog med Tak mod Indbydelsen. Iøvrig blev det aftalt, at Per ved Lejlighed skulde tage til Budderuplund for paany at maale et Par omtvistede Linjer, og Per bestemte sig til at gøre dette allerede den næste Dag, i Fald det blev sigtbart Vejr. Han vilde — som han lidt forblommet sagde — gerne have Arbejdet hurtigt fra Haanden.

»Jeg maa saa huske med det samme at se nøjere paa Deres Hønseracer. Min Kone har flere Gange bedt mig om det. Hun har saa megen Interesse for den Slags Ting og eksperimenterer i det uendelige.«

Det faldt herefter ganske af sig selv, at Hr. Brück ved Aftensbordet foreslog Inger at gøre sin Mand Følgeskab til Budderuplund næste Dag.